

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.04.2016, sp. zn. 6 Tdo 186/2016, ECLI:CZ:NS:2016:6.TDO.186.2016.1

Číslo: 2/2021

Právní věta: I. Úřední osoba požívá ochrany ve smyslu § 127 odst. 2 tr. zákoníku tehdy, pokud byl trestný čin vůči ní spáchán v souvislosti s její pravomocí. Proto je nezbytné, aby v popisu skutku, jímž byl obviněný jako pachatel uznán vinným trestným činem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku, byly vyjádřeny ty skutečnosti, které odůvodňují závěr, že úřední osoba vykonávala svoji pravomoc zákonu odpovídajícím způsobem (srov. příměření č. 54/1970-II. Sb. rozh. tr.). V důsledku toho musí být součástí popisu skutku také odkaz na konkrétní právní předpis, upravující výkon pravomoci úřední osoby, jakož i popis takových skutkových okolností, z nichž je patrné, že úřední osoba vykonávala svoji pravomoc v souladu s ním (secundum et intra legem). II. Odpor proti vydanému trestnímu příkazu může osoba k tomu oprávněná podat účinně i předtím, než jí byl trestní příkaz doručen.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.04.2016

Spisová značka: 6 Tdo 186/2016

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Lhůty, Násilí proti úřední osobě, Opravné prostředky, Skutek, Trestní příkaz, Úřední osoba

Předpisy: § 120 odst. 3 tr. ř.

§ 127 odst. 1 tr. zákoníku

§ 127 odst. 2 tr. zákoníku

§ 314g odst. 1 tr. ř.

§ 325 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněných P. K. a D. D. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. 4 To 23/2015, a rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 2 T 92/2013, jakož i další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Teplicích, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 2 T 92/2013, byli obviněný P. K. a D. D. (dále též jen „obvinění“, případně „dovolatelé“) uznáni vinnými trestným činem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), c), d) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a trestným činem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, přičemž této trestné činnosti se podle jeho skutkových zjištění dopustili tím, že dne 18. 10. 2012 kolem 11.20 hod. v H., okres T., v areálu střelnice provozované Českomoravskou mysliveckou jednotou – Okresním mysliveckým spolkem T. poté, kdy obviněný P. K. jako správce střelnice zjistil, že i přes jeho nepřítomnost bylo v prostorách areálu střelnice v rámci kontrolní činnosti České inspekce životního prostředí (dále ve zkratce „ČIŽP“) vedené pro podezření z nepovoleného ukládání odpadů jejími pracovníky započato místní šetření, obvinění společně přijeli motorovým vozidlem do areálu střelnice, a přestože na místě již přítomní inspektoři ČIŽP – poškození E. S. a V. Z. – jim jednak slovně a jednak předložením příslušného služebního průkazu prokázali svou totožnost a příslušnost k ČIŽP a sdělili jim svůj záměr pokračovat v areálu střelnice v již započatém výše zmíněném místním šetření, v úmyslu zabránit poškozeným v dalším pokračování kontrolní činnosti a její obrazové dokumentaci, nejprve oba obvinění začali vulgárním způsobem slovně napadat oba poškozené a vykazovat je z areálu střelnice, obviněný P. K. přitom opakovaně vrazil rukama do těla poškozené E. S., vytrhl jí z ruky služební fotoaparát zn. Olympus, typ C-5000 ZOOM, obsahující i paměťovou kartu a baterii, vše v hodnotě 5 960 Kč, a poškozeného V. Z., který se mu snažil fotoaparát odebrat nazpět, uchopil rukou za oděv pod krkem a přitlačil jej na karoserii vozidla, přesto se poškozenému V. Z. nakonec podařilo odebrat fotoaparát obviněnému a předat jej zpět poškozené E. S., na což obviněná D. D., která mezitím vulgárně nadávala poškozené E. S. a vražením rukama do jejího těla bránila poškozené v pořizování obrazové dokumentace incidentu na mobilní telefon, reagovala tak, že opět vytrhla zmíněný fotoaparát z rukou poškozené E. S., nakonec oba obvinění i s odcizeným fotoaparátem nastoupili do svého vozidla a popojeli opodál, vyjmuli z fotoaparátu paměťovou kartu a baterii, poté se vrátili nazpět, vrátili fotoaparát bez paměťové karty a baterie poškozeným a z místa odjeli. Tímto jednáním obvinění způsobili škodu na majetku vlastníkovu fotoaparátu, poškozené České inspekci životního prostředí, Oblastnímu inspektorátu Ú. n. L.; poškození E. S. a V. Z. pak jednáním obžalovaných neutrpěli zranění, která by si vyžádala lékařské ošetření.

2. Obvinění byli za uvedenou trestnou činnost odsouzeni podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon jim byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku bylo oběma obviněným uloženo, aby ve lhůtě podmíněčného odsouzení podle svých sil, výdělkových možností a schopností uhradili společně a nerozdílně škodu, kterou trestným činem způsobili.

3. O odvoláních, která proti tomuto rozsudku podali oba obvinění, rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. 4 To 23/2015, jímž podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek z podnětu odvolání obviněného P. K. ohledně tohoto spoluobviněného a současně podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání spoluobviněné D. D.

II. Dovolání obviněných

4. Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Teplicích podali obvinění prostřednictvím obhájce dovolání, v nichž obvinění uplatnili důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., obviněný P. K. též dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

5. Obviněný P. K. předeslal, že odvolací soud učinil svůj závěr o zrušení napadeného rozsudku na základě úvahy, že trestní příkaz Okresního soudu v Teplicích ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 2 T 92/2013,

nabyl právní moci, čímž vytvořil překážku věci rozhodnuté podle § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. Závěr odvolacího soudu podle jeho přesvědčení vyvěrá z „nesprávného posouzení práva na spravedlivý proces“. Obviněný akcentuje vadnou úvahu odvolacího soudu, který zaměňuje hmotně právní účinky právních skutečností a s tím spojený běh času s úpravou konce lhůty procesně stanovené, po kterou trvá právo na podání odporu proti trestnímu příkazu, na jejíž počátek nemá vliv způsob určení jejího konce.

6. Dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že právo podat odpor proti trestnímu příkazu vzniká (až) doručením jeho opisu. Podle jeho názoru, pokud jde o počítání lhůt, trestní řízení pro své účely definuje jen okamžik, kdy určitá lhůta končí a co je s ní spojeno, přičemž toto nutně nemusí být shodné s dobou trvání (existencí) práva, které lze ve lhůtě vykonat. Z toho dovozuje, že trestní řád nespojuje právo na podání odporu proti trestnímu příkazu s okamžikem jeho doručení. Trestní řád neuvádí nic o počátku běhu lhůty k podání odporu a podle něj tato lhůta počíná již okamžikem vydání (vyhotovení) trestního příkazu.

7. Přiměřeného použití dovolacího důvodu § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. se obviněný domáhá proto, že podle něj odvolací soud vůbec věcně neprojednal jeho odvolání.

8. Obviněná D. D. (s ní však i obviněný P. K.) namítá, že ze strany soudů obou stupňů došlo k nesprávnému posouzení počínání pracovníků České inspekce životního prostředí (dále jen ve zkratce „ČIŽP“), neboť jejich postup byl zcela protiprávní. Poukazuje na zákon o ochraně přírody a krajiny a správní řád a namítá, že na soukromém pozemku se působení orgánů státní správy při kontrolní činnosti může odehrávat pouze s vědomím kontrolované osoby. Při vstupu na pozemek (to však pozemek volně přístupný, nikoli do areálů a jiných celků) se musí pracovníci orgánů ochrany přírody prokázat při výkonu své pracovní činnosti služebním průkazem. Navíc střelnice je stavbou a zkolaudovanou nemovitostí, což podle obviněné vůbec vylučuje kompetenci ČIŽP. O právu volného vstupu bez vědomí a souhlasu vlastníka zde vůbec nelze uvažovat. Nešlo o pozemky, u nichž lze realizovat vstup bez souhlasu vlastníka (nájemce), a mylný je i ten výklad, že vstup na cizí pozemky je vlastně volný a postačí pouhé prokázání se průkazem pro jakýkoli pohyb na nich. Obviněná zmínila rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 5 As 38/2014 a zdůrazňuje, že státní orgán může činit jen to, co mu zákon výslovně dovoluje. ČIŽP nemá podle dovolatelky žádnou pravomoc působit na jiných nemovitostech než na volných pozemcích, a i zde je limitována, neboť musí jít mj. o ochranu přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 114/1992 Sb.“ nebo „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Zpochybňuje splnění podmínek místního šetření a ohledání vymezených ve správním řádu, neboť účastníci řízení musí být přizváni k ohledání, mohou klást otázky, musí být sepsán protokol a podobně. Lze sice dospět k závěru, že pracovníci ČIŽP deklarovali své počínání jako místní šetření, soud měl nicméně zkoumat, zda jejich počínání splňuje zákonné požadavky. Vniknutí pracovníků ČIŽP do areálu střelnice přes nepřítomnost obviněného P. K. považuje dovolatelka za svévolný, protiprávní čin, v jehož rámci nemohlo dojít k žádné kontrolní činnosti, ale jen k nezákonnému seznamování se s cizím majetkem. Bylo-li pak započato s něčím, co pracovníci ČIŽP označovali za místní šetření, šlo jen o pokračování v nedovoleném pobytu v areálu a nedovoleném nahlížení do soukromého majetku třetích osob, v němž se nachází věci značné hodnoty. Pokud se snad poškození po příjezdu dovolatelů do areálu slovně a předložením průkazu prokázali, učinili tak opožděně, nehledě k tomu, že byli povinni uposlechnout pokyny správce, provozovatele a nájemce střelnice (obviněného P. K.), nikoli pokračovat v kontrole. Pouze protiprávní jednání poškozených pracovníků ČIŽP zcela ignorujících pokyny obviněných vedlo k jejich popisované aktivitě. Šlo tedy o exces státního orgánu spočívající v porušení zákona, takové jednání však nepožívá zvýšené ochrany.

9. Obvinění zpochybňují naplnění subjektivní stránky trestných činů, neboť z jejich strany nešlo o to, aby poškozeným bylo zabráněno v pokračování kontrolní činnosti a v pořizování obrazové dokumentace. Jejich snahou bylo docílit toho, aby pracovníci ČIŽP překračující svou pravomoc

opustili prostor a nepořizovali fotodokumentaci.

10. Obvinění závěrem svých dovolání navrhli, aby Nejvyšší soud zrušil napadené výroky usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a v případě obviněné zrušil i předcházející rozsudek soudu prvního stupně a v celém rozsahu ji zprostil obžaloby, v případě obviněného buď věc vrátil odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, nebo ho také v celém rozsahu zprostil obžaloby.

III.

Vyjádření k dovoláním a replika obviněných

11. Nejvyšší státní zástupce se vyjádřil k dovoláním obviněných prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“). Pokud jde o dovolání obviněné D. D., její námitky zpochybňující naplnění objektivní a subjektivní stránky trestného činu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a subjektivní stránky trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), c), d) tr. zákoníku lze sice podřadit pod uplatněný dovolací důvod, nejsou však důvodné. Podle státního zástupce z učiněných skutkových zjištění vyplývá, že obviněný P. K. jakožto správce, provozovatel a nájemce střelnice byl řádně vyrozuměn o prováděném kontrolním šetření pracovníků ČIŽP, jež mělo být konáno vzhledem k předchozím stížnostem občanů a podezření z ukládání nedovolených odpadů v areálu střelnice. K tomuto jednání byl obviněný rovněž přizván. Původně přislíbil účast, posléze ji zrušil s tím, že se v dohodnutý čas nedostaví. Ze skutkových zjištění také vyplývá, že poškození se řádně legitimovali jak svědku J. Z., o němž se původně domnívali, že je to obviněný, tak i oběma obviněným poté, co se tito dostavili na místo výkonu kontrolní činnosti.

12. Státní zástupce pokládá za nesprávný argument dovoatelů, že poškození vůbec neměli vstupovat do areálu střelnice, neboť ČIŽP nemá žádnou pravomoc působit v jiných nemovitostech než na volných pozemcích. Státní zástupce zde poukázal na příslušná ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny a na pravomoci ČIŽP z nich vyplývající. K plnění těchto zákonem uložených úkolů je logicky nezbytné, aby pracovníci ČIŽP mohli, po splnění patřičných podmínek, vstoupit do prostor, kde je důvodné podezření, že je činností konkrétní osoby ohrožováno životní prostředí. Opačný výklad by vedl až k absurdním situacím, kdy by ČIŽP fakticky nemohla plnit úkoly jí svěřené, a to jen proto, že majitel oploceného pozemku se stavbou odmítá vpustit její pracovníky na místo.

13. Podle státního zástupce z citovaných skutkových zjištění a vědomí dovoatelů vyplývá, že napadení pracovníci ČIŽP – poškození E. S. a V. Z. – byli v konkrétní situaci úředními osobami správního úřadu s celostátní působností (ČIŽP), a byli tedy nadáni příslušnou pravomocí k výkonu veřejné moci v zájmu ochrany přírody a krajiny. Tuto skutečnost oba obvinění velmi dobře věděli, neboť poškození se jim řádně legitimovali (a navíc obviněný P. K. předem věděl o plánované kontrole). Oba poškození vykonávali svou pravomoc řádně, a požívali tak ochrany úředních osob ve smyslu § 127 odst. 2 tr. zákoníku. Pokud za této situace byli při výkonu své pravomoci a provádění kontrolní činnosti napadeni a byl jim za užití násilí odcizen fotoaparát v hodnotě vyšší než 5 000 Kč – a to jen proto, aby nemohl být pořizován obrazový záznam z kontroly – lze dovodit naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinů násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), c), d) tr. zákoníku.

14. Pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., který uplatnil obviněný P. K., státní zástupce s poukazem na údaje vyplývající ze spisu a na příslušná ustanovení trestního řádu usuzuje, že obdobně, jako lze rozsudek po vyhlášení napadnout odvoláním, a to i před doručením jeho písemného vyhotovení (nejpozději však do 8 dnů od doručení), není vyloučeno, aby obviněný – přestože jemu ani obhájci fakticky ještě formálně nebyl doručen vydaný trestní příkaz, nicméně s jeho obsahem se seznámil – napadl tento trestní příkaz odpořem. Učinit tak může nejpozději do 8

dnů po doručení jeho opisu jemu či jeho obhájci (podle toho, které doručení bylo pozdější), přičemž tato lhůta určuje jen nejzazší okamžik, dokdy je třeba odpor podat tak, aby bylo možno považovat jej za řádně uplatněný opravný prostředek se všemi účinky s tím spojenými.

15. Vzhledem k uvedeným skutečnostem státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud rozhodl o odmítnutí dovolání obviněné D. D. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. a ohledně obviněného P. K. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil dovoláním napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, jakož i všechna rozhodnutí obsahově navazující na tuto část, pokud vzhledem ke změně, k níž dojde zrušením, pozbydou podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal věc tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

16. Obvinění v reakci na toto vyjádření státního zástupce v replice zpracované jejich obhájcem vyjádřili nesouhlas, pokud jde o hodnocení výkonu pravomoci pracovníků ČIŽP, a obviněný P. K. naopak souhlasí se závěry státního zástupce, které se vztahují ke způsobu rozhodnutí Nejvyššího soudu o jeho dovolání.

IV. Důvodnost dovolání

IV./1. K dovolání obviněného P. K.

17. Protože v případě obviněného bylo odvolacím soudem rozhodnuto o jeho odvolání způsobem atypickým, resp. obvykle se nevyskytujícím (tj. zrušením celé odsuzující části rozsudku soudu prvního stupně týkající se tohoto obviněného bez dalšího), bylo třeba nejprve vyhodnotit, zda jeho dovolání je možno pokládat za dovolání přípustné, tj. takové, jež je podáno vůči některému z rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř.

18. Z ustanovení § 265a odst. 1 tr. ř. vyplývá, že dovoláním lze napadnout pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. Rozhodnutími ve věci samé se rozumí jejich výčet uvedený v § 265a odst. 2 tr. ř.

19. V daném směru je nutno konstatovat, že napadené usnesení sice není pravomocným rozhodnutím soudu ve věci samé, jak tento zákonný pojem konkretizuje taxativní výčet jeho typů obsažený v § 265a odst. 2 tr. ř., ale je rozhodnutím odvolacího soudu, čímž je splněna zákonná podmínka podle § 265a odst. 1 tr. ř. Kladný závěr o přípustnosti dovolání vyžaduje zásadně i splnění další zákonné podmínky, tj. že zákon připouští dovolání. V nyní posuzované věci – s ohledem na nemožnost podřazení rozhodnutí, resp. v něm obsaženého výroku, pod některou z alternativ podle § 265a odst. 2 tr. ř. by bylo třeba, kdyby Nejvyšší soud lpěl na toliko jazykovém (a doslovném) výkladu § 265a tr. ř., dospět k negativnímu závěru. Rozhodnutím o dovolání obviněného P. K. podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř., tj. jeho odmítnutím pro nepřipustnost, by však byl popřen smysl zákonné úpravy, která umožňuje obviněnému dosáhnout přezkoumání pravomocných rozhodnutí zásadního významu (rozhodnutí meritorních) Nejvyšším soudem.

20. Právní úprava obsažená v trestním řádu umožňuje obviněnému dosáhnout přezkoumání rozsudku soudu prvního stupně odvolacím soudem, splní-li podmínky kladené na řádné (a mimo jiné i včasné) podání odvolání. Nezákonné odeprání přístupu k soudu druhého stupně, které představuje případ, kdy je odvolání obviněného (stejně tak i státního zástupce) odmítnuto, aniž byly splněny podmínky podle § 253 odst. 1 tr. ř. (v důsledku čehož nabude právní moci a stane se vykonatelným rozsudek soudu prvního stupně), zakládá důvod dovolání podle § 265a odst. 1 písm. l) tr. ř. Vadný procesní postup odvolacího soudu je důvodem pro zrušení rozhodnutí napadeného dovoláním.

21. Právní stav, který nastal v důsledku rozhodnutí odvolacího soudu o odvolání obviněného P. K., je

zcela srovnatelný se situací popsanou výše, byť není identický. V prvním případě jsou důsledky trestní odpovědnosti obviněného (byl-li řádným opravným prostředkem napaden odsuzující rozsudek) vyjádřeny v odvoláním nedotčeném rozsudku soudu prvního stupně, v nyní posuzovaném případě zakládá tyto důsledky trestní příkaz, který se podle názoru odvolacího soudu stal pravomocným. Z hlediska svého obsahu (a mimo jiné i dopadu na obviněného) jsou obě zvažované situace prakticky shodné. Lze totiž poukázat na to, že – z důvodů, jež jsou vyloženy v odůvodnění usnesení odvolacího soudu – obdobně jako při užití ustanovení § 253 odst. 1 tr. ř. odvolacím soudem i v nyní posuzované věci nedošlo k věcnému přezkoumání rozsudku napadeného odvoláním soudem druhého stupně, po rozhodnutí odvolacího soudu existuje pravomocné a vykonatelné rozhodnutí (trestní příkaz), které vymezuje trestní odpovědnost obviněného v něm označenými trestnými činy (přečiny) a ukládá mu trestně právní sankci.

22. Umožňuje-li zákon, aby dovolatel dosáhl přezkoumání rozsudku soudu prvního stupně odvolacím soudem v případě, kdy odvolací soud nesprávně rozhodl o zamítnutí či odmítnutí jeho odvolání [dovolací důvod podle § 265a odst. 1 písm. l) tr. ř.], pak je žádoucí, aby tuto možnost měl i obviněný v posuzovaném případě, a to pro obsahovou shodu procesní situace navozené rozhodnutím odvolacího soudu. Protože o přípustnosti jeho dovolání nelze rozhodnout na podkladě existující právní úpravy (ani jejím extenzivním výkladem), byla přípustnost dovolání obviněného P. K. dovolacím soudem dovozena na základě přípustné analogie *bonam parte*, a to analogie ustanovení § 265a odst. 1 písm. h) tr. ř.

23. Nejvyšší soud proto podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející a dospěl k závěru o důvodnosti dovolání obviněného P. K.

24. Skutková zjištění odvolacího soudu týkající se data vydání trestního příkazu, doručení jeho opisu dovolatelům i jejich obhájci, data a způsobu podání odporu vůči němu, jak jsou uvedena v odůvodnění jeho usnesení, resp. zmíněna ve vyjádření státního zástupce k dovolání, odpovídají skutečnosti. Právní závěr odvolacího soudu, který ve vztahu k nim dovodil, tj. nabytí právní moci trestního příkazu v důsledku toho, že v období, kdy lze odpor účinně podat (podle odvolacího soudu nejdříve po doručení opisu trestního příkazu obviněnému či jeho obhájci), tento podán nebyl, Nejvyšší soud nesdílí.

25. Odvolací soud vyšel z premisy, že účinky odporu (§ 314g odst. 2 tr. ř.) v posuzované věci nenastaly v důsledku toho, že obviněný, resp. ani jeho obhájce, nepodal odpor v období od 10. 7. 2013 do 24. 7. 2013. Přitom obhájce obviněného může za obviněného ve smyslu § 41 odst. 2 tr. ř. podat odpor proti trestnímu příkazu ještě před jeho doručením obviněnému v případě, že mu byl opis trestního příkazu doručen dříve, než byl doručen obviněnému. Počátek lhůty pro podání odporu ve smyslu § 314g odst. 1 tr. ř. je vázán na doručení obhájci obviněného (nález Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2005, sp. zn. [IV. ÚS 272/05](#)). Podle odvolacího soudu obhájci obviněného P. K. byl opis trestního příkazu doručen dne 10. 7. 2013 a lhůta pro podání odporu by ve smyslu § 41 odst. 2 tr. ř. počala běžet obhájci obviněného až tímto okamžikem. Jak dále konstatoval odvolací soud, v zákonné lhůtě, která by obviněnému uplynula dne 24. 7. 2013, či jeho obhájci dnem 18. 7. 2013, nebyl podán odpor proti uvedenému trestnímu příkazu. Nejvyšší soud považuje tento právní závěr za vadný, přičemž za správný by mohl být pokládán pouze tehdy, kdyby do data 24. 7. 2013, kdy uplynula zákonná lhůta k podání odporu počítaná od data doručení opisu trestního příkazu obviněnému, nepodal obviněný, případně za něj jeho obhájce, žádný odpor. O takovou situaci však v posuzované věci nejde.

26. Základem, na němž odvolací soud založil své rozhodnutí o odvolání obviněného, je jeho tvrzení, že do 16. 7. 2013 obviněnému, resp. do 10. 7. 2013 jeho obhájci, nevzniklo právo podat odpor vůči trestnímu příkazu. Tento právní závěr vyvodil odvolací soud z faktu, že obviněnému nebyl v danou dobu (tj. ke dni podání odporu za oba obviněné jejich obhájcem) doručen opis uvedeného trestního příkazu, nenastaly účinky spojené s jeho doručením a nezačala běžet osmidenní lhůta, v níž mohl

uplatnit své právo.

27. Odvolací soud učinil vadný právní závěr, pokud usuzoval, že účinné podání odporu obviněným je vyloučeno před datem doručení opisu trestního příkazu (tj. spojuje-li počátek běhu lhůty k podání odporu až s účinky, které v podobě účinků spojených s vyhlášením rozsudku nastávají doručením trestního příkazu obviněnému podle § 314e odst. 7 věty druhé tr. ř.; nyní jde o odst. 8). Ze zákona nelze nic takového dovodit, poukaz odvolacího soudu na výše citovaný nálezn Ústavního soudu je nepřipadný, neboť odvolacím soudem zmíněný závěr obsažený v nálezu, že počátek lhůty pro podání odporu ve smyslu § 314g odst. 1 tr. ř. je vázán na doručení opisu trestního příkazu obhájci, nelze vykládat tak, že by podání odporu předcházející tomuto okamžiku bylo nulitním právním úkonem. Závěr, který zde Ústavní soud učinil, se vztahoval k otázce počítání lhůty k podání odporu a ve věci, v níž byl vysloven, byl reakcí na zjištěné *denegatio iustitiae* ze strany soudu, které spočívalo v odmítání soudu reagovat aktivitou (nařízením hlavního líčení) na odpory podané dalšími dvěma obhájci obviněného, které soud v důsledku vadného vyhodnocení otázky zastoupení obviněného dalším obhájcem, jemuž vůbec nebyl opis trestního příkazu doručen, považoval za opožděně podané. Citovaný právní závěr je proto třeba vztahovat k označené otázce (tj. ke správnému vyřešení otázky ne/uplynutí lhůty k podání odporu), a nikoli k otázce, kdy vzniká obviněnému právo podat odpor, jak učinil odvolací soud v nyní posuzované věci. Odůvodnění usnesení odvolacího soudu je navíc vnitřně rozporné, neboť na jedné straně vychází z účinků odsuzujícího rozsudku, které se pojí s okamžikem doručení opisu trestního příkazu obviněnému, na druhé straně připouští účinné podání odporu obhájcem obviněného v době od 10. 7. 2013, tedy v době předcházející tomuto okamžiku (16. 7. 2013).

28. Trestní řád nestanoví okamžik, od něhož je možno účinně napadnout trestní příkaz odporem. Z úpravy obsažené v § 314e a násl. tr. ř. je třeba dovodit, že právní důsledky má již samotné vydání trestního příkazu samosoudcem, neboť zákon výslovně upravuje i situace, které mohou nastat před doručením trestního příkazu obviněnému (např. § 314g odst. 4 tr. ř.). Existence trestního příkazu po jeho vydání samosoudcem je nezpochybnitelná, jako individuální akt aplikace práva je jeho opis doručován osobám uvedeným v § 314f odst. 2 tr. ř., právo napadnout je odporem mají osoby uvedené v § 314g odst. 1 větě první tr. ř. bez ohledu na obviněného, resp. na okamžik doručení trestního příkazu této osobě. Proto není důvod jakkoli zpochybňovat to, že byl-li podán proti trestnímu příkazu oprávněnou osobou ve lhůtě odpor (tj. např. státním zástupcem v okamžiku předcházejícím doručení opisu trestního příkazu obviněnému, při dodržení osmidenní lhůty počítané od jeho doručení), trestní příkaz se tím ruší – viz § 314g odst. 2 věta první tr. ř.

29. Účinné podání odporu proti trestnímu příkazu není vázáno na doručení jeho opisu osobě oprávněné k podání tohoto opravného prostředku. Účinky spojené s jeho podáním (§ 314g odst. 2 tr. ř.) nastávají i tehdy, pokud oprávněná osoba podala odpor v období následujícím po vydání trestního příkazu samosoudcem, avšak ještě před doručením jeho opisu této oprávněné osobě.

30. Podal-li proto obviněný P. K. prostřednictvím svého obhájce odpor, v němž jsou uvedeny skutečnosti reagující na vydaný trestní příkaz, pak je zjevné, že takto podaný odpor přivodil právní důsledky upravené § 314g odst. 2 větě první tr. ř. nejen u obviněné D. D., jak uzavřel odvolací soud, ale i u obviněného P. K. Proto soud prvního stupně nepochybil, pokud nařídil hlavní líčení ve vztahu k oběma obviněným.

31. Protože vadným je jak právní závěr odvolacího soudu, že trestní příkaz vůči obviněnému P. K. nabyl právní moci, tak na podkladě tohoto závěru učiněné rozhodnutí, jímž rozhodl o odvolání obviněného proti rozsudku Okresního soudu v Teplicích, shledal Nejvyšší soud důvod ke kasačnímu zásahu. V důsledku naplnění dovolacího důvodu podle § 265a odst. 1 písm. l) tr. ř. *per analogiam* tr. ř. zrušil Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. jak usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. 4 To 23/2015, tak jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v

Teplicích ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 2 T 92/2013, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal soudu prvního stupně, aby věc znovu projednal a rozhodl.

IV./2. K dovolání obviněné D. D.

32. Rovněž dovolací argumentaci obviněné shledal Nejvyšší soud způsobitou k naplnění uplatněných dovolacích důvodů. Po přezkoumání napadených rozhodnutí v části týkající se této dovolatelky způsobem upraveným v § 265i odst. 3 tr. ř. dospěl Nejvyšší soud k závěru, že i její dovolání je důvodné.

33. Podstata tohoto konstatování spočívá ve zjištění, že se soudy nižších stupňů nedostatečným způsobem vypořádaly s tou částí námitek obviněné D. D., tvořící součást její obhajoby (v tomto směru shodné s obhajobou obviněného P. K.) od počátku jejího trestního stíhání, které mají hmotně právní povahu a jež směřují ke zpochybnění právního závěru, že se svého jednání dopustila vůči osobám, jimž je poskytována zvýšená ochrana jako úředním osobám [§ 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku].

34. Přestože obviněná poukazem na soudem učiněná skutková zjištění stran vstupu poškozených do jimi kontrolovaného objektu (jakož i na další skutečnosti týkající se jejich činnosti) s oporou o právní úpravu, resp. i judikaturu vztahující se k dané oblasti, namítala exces poškozených, pro který podle jí uplatněné obhajoby nemohla spáchat trestný čin vůči osobě, již je poskytována zvýšená ochrana (a tudíž ani přečin podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku), reakce soudů na tuto obhajobu nelze pokládat za dostatečnou. Důsledkem tohoto postupu jsou pochybnosti o správnosti právní kvalifikace skutku, jímž byla obviněná shledána vinnou.

35. Soud prvního stupně s oporou o usvědčující výpovědi poškozených a svědkyně J. S. sice zmiňuje jejich poněkud nestandardní vstup do prostoru střelnice, když poškození nevstoupili vjezdovou bránou, ale ze strany pozemku, avšak ve vztahu k takovému skutkovému zjištění činí závěr, že „otázka vstupu na pozemek v souladu se správním řádem a zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, není z hlediska posuzované trestné činnosti relevantní“. Přitom vychází i z dílčího skutkového zjištění, že v momentě, kdy poškození vstupovali na pozemek střelnice neoploceným prostorem, nebylo ani zřejmé, která část pozemku již ke střelnici patří a která nikoliv. Na obhajobu obviněné vůči právní kvalifikaci skutku podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku reagoval soud prvního stupně tvrzením, že „oprávněnost vstupu na daný pozemek, nebo jinými slovy naprostá bezvadnost výkonu úřední činnosti, při níž došlo k užití násilí, není relevantním znakem skutkové podstaty tohoto trestného činu“. Podle soudu prvního stupně „není podstatné, zda úřední osoby v rámci své činnosti postupovaly naprosto bezchybně v souladu se všemi předpisy, které na jejich činnost dopadají ... i kdyby došlo k porušení předpisů, které upravují úřední činnost těchto osob, v tomto případě by nebylo zcela jistě natolik relevantní a nemohlo zasáhnout do práv třetích osob natolik, že by bylo možné konstatovat překročení mezí oprávnění úřední osoby“.

36. Neudržitelnost této právní argumentace spočívá v tom, že nepřihlíží k faktu, že druhovým objektem, kterému poskytuje ochranu hlava X zvláštní části trestního zákoníku, je právním řádem upravená činnost orgánů veřejné moci a úředních osob, kterou se zabezpečují úkoly vyplývající z jejich funkcí (a dále důležité principy soužití lidí ve společnosti). Z toho na straně druhé vyplývá, že úřední osoby jsou při výkonu své pravomoci (v alternativě užitě odsuzujícími rozhodnutími) chráněny za situace, že jejich činnost odpovídá tomu, k čemu jsou oprávněny. Jinými slovy vyjádřeno, základním předpokladem toho, aby úřední osoba při výkonu pravomoci, jež je vymezena příslušnými zákony a dalšími právními normami vydanými na základě zákona, požívala ochrany poskytované jí podle § 325 tr. zákoníku, je to, že tato pravomoc je vykonávána jen na základě zákona a v jeho mezích (*secundum et intra legem*).

37. Uplatňuje-li proto dovolatelka ve své argumentaci právní názor obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. [7 Tdo 629/2012](#), v němž je uvedeno, že verbální nebo fyzický útok vůči úřední osobě, jejíž jednání vykazuje zjevné známky svévole (např. tím, že výrazně vybočuje z mezí její pravomoci), v důsledku čehož na ni nedopadá ustanovení § 127 odst. 2 tr. zákoníku, neodůvodňuje kvalifikaci takového jednání jako přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku, pak vznáší relevantní námitku, s níž je nezbytné se náležitým způsobem vypořádat.

38. Již na tomto místě lze nicméně připomenout, že přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo užije násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby, a že tudíž dovození takového právního závěru musí být odůvodněno tomu odpovídajícím skutkovým zjištěním, které umožňuje tuto hmotně právní subsumpci. Pracovníka ČIŽP je sice možno pokládat za úřední osobu podle § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, samotný tento fakt ještě nepostačuje k závěru, že při útoku jiné osoby vůči němu je páčán trestný čin podle § 325 tr. zákoníku. Významné totiž je – a to rovněž z hlediska argumentace obsažené v dovolání obviněné – ustanovení § 127 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož k trestní odpovědnosti a ochraně úřední osoby podle jednotlivých ustanovení trestního zákona se vyžaduje, aby trestný čin byl spáchán v souvislosti s její pravomocí a odpovědností. Má-li jednání úřední osoby zjevné znaky svévole (např. tím, že výrazně vybočuje z mezí její pravomoci), nedopadá na ni ustanovení § 127 odst. 2 tr. zákoníku. Platí tedy, že zvláštní ochranu podle § 325 tr. zákoníku má úřední osoba zásadně pouze potud, pokud postupuje v rámci své pravomoci a odpovědnosti, a pokud tedy vykonává svou pravomoc řádně. Je proto nejen zcela žádoucí, nýbrž přímo nezbytné, aby skutková zjištění, která hodlá soud podřadit pod citované ustanovení trestního zákoníku, vyjadřovala všechna tato relevantní fakta.

39. Odvolací soud v reakci na odvolací námitky obviněné D. D. uzavřel, že slovní napadení inspektorů obviněnou poté, co se poškozená E. S. prokázala průkazem ČIŽP obviněnému P. K., nelze posuzovat v rovině svépomoci, neboť vybočuje z těchto mezí a dosahuje takové intenzity, že je třeba ho posoudit z hlediska trestněprávní odpovědnosti. V návaznosti na vymezení postavení ČIŽP odvolací soud zdůraznil ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., podle něhož pracovníci všech orgánů ochrany přírody, kteří se při výkonu své pracovní činnosti prokážou služebním průkazem, mají právo vstupovat v nezbytných případech na cizí pozemky při plnění úkolů vyplývajících z tohoto zákona a dalších předpisů na úseku ochrany přírody a krajiny. Mohou přitom provádět potřebná měření, sledování, dokumentaci a požadovat informace nezbytné ke zjištění stavu přírodního prostředí. Pouze vstup do prostorů a objektů užívaných ozbrojenými silami a ozbrojenými sbory se řídí zvláštními předpisy.

40. Dále odvolací soud shledal splněnou podmínku souvislosti trestného činu s výkonem pravomoci úředních osob. Pracovníci ČIŽP byli oprávněni vstoupit na pozemek střelnice, zvláště když její nájemce neposkytl potřebnou součinnost, přičemž případnou nesprávnost jejich postupu mohl nájemce areálu namítat v příslušném řízení. Podle odvolacího soudu byla důvodnost provedení místního šetření ve svém důsledku prokázána výslednými zjištěními, která se odrazila v konečném rozhodnutí inspektorátu. Tvzení, že pracovníci inspekce porušili své povinnosti tím, že se neprokázali služebním průkazem, se jeví jako nevěrohodné, stejně tak jako je irrelevantní tvrzení, že do prostoru vnikli neoprávněně.

41. Z odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů je zřejmé, že obviněnými uplatněnou obhajobu spočívající ve zpochybnění podmínek, za nichž úřední osoby požívají zvýšené ochrany, shledaly nedůvodnou. Současně je však patrné, že oba soudy učinily své právní závěry, aniž by se plně a v konkrétnosti vypořádaly s námitkami obviněných odkazujícími na příslušná ustanovení právních předpisů, jež uvedla obhajoba.

42. Dovolací argumentace obviněné, která brojí proti právní kvalifikaci skutku jako přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, spočívá v tvrzení o excesu poškozených

jako pracovníků ČIŽP. Ten má podle dovolatelky svůj podklad v tom, že

- a) poškození vstoupili na pozemky, které vzhledem ke svému charakteru (zkolaudovaná střelnice) vůbec nepodléhají kontrole orgánů ČIŽP (nedostatek věcné působnosti),
- b) poškození vstoupili na tyto pozemky, aniž byl splněn předpoklad podle § 62 zákona č. 114/1992 Sb., tj. bez předchozího prokázání se služebním průkazem,
- c) poškození nevyrozuměli předem vlastníka, resp. nájemce pozemku, že hodlají provést tzv. místní šetření (rozpor s ustanovením § 12 odst. 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon č. 552/1991 Sb.“),
- d) poškození v důsledku toho neprováděli žádný úkon (místní šetření) ve smyslu zákonných předpokladů (§ 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“),
- e) poškození neuposlechli výzvy správce a provozovatele střelnice k opuštění prostoru (§ 55 a § 54 zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o zbraních“).

43. Důvodným je tvrzení dovolatelky, že se soudy nižších stupňů blíže nezabývaly otázkou, zda poškození skutečně vykonávali (nejen podle svého hodnocení) na střelnici místní šetření, resp. ohledání jako formu důkazu (§ 54 správního řádu), neboť v jejich rozhodnutích nelze nalézt dostatečně přesvědčivou reakci na námitky obhajoby, obsahově shodné s tím, co je předmětem dovolacích argumentů [v odvolání byly uplatněny všechny námitky uvedené výše pod body a) až e)].

44. Vzhledem k vydání odsuzujících rozhodnutí bylo nezbytné dovodit, byť explicitně v napadených rozhodnutích k dané otázce nic konkrétního není uvedeno (tj. ve smyslu jasného odkazu na to, zda poškození prováděli konkrétní kontrolní činnost, jež je náplní práce ČIŽP), že soudy nižších stupňů neshledaly důvodnou námitku obviněných, že poškození vstoupili do prostor, na něž se nevztahuje kontrolní pravomoc orgánů ČIŽP. Vyjde-li se z toho, že ČIŽP dozírá na dodržování obecně závazných předpisů a rozhodnutí správních orgánů ve věcech životního prostředí a zjišťuje nedostatky, přičemž se při své činnosti neřídí jen zákonem č. 114/1992 Sb., nýbrž i dalšími zákony (dovolatelka poukazuje na zákon č. 552/1991 Sb.), pak i s přihlédnutím k jejich obsahu musí být posouzena otázka kompetence ČIŽP a oprávnění jejích pracovníků. V daném směru je třeba poukázat na to, že ustanovení § 11 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb. stanoví, že „kontrolní pracovníci jsou při provádění kontroly oprávněni vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných osob, pokud souvisí s předmětem kontroly“. Nelze proto dovozovat, jak činí obviněný P. K., že by ČIŽP neměla „žádnou pravomoc působit v jiných nemovitostech než na volných pozemcích“, na nichž je dále „limitována, mj. musí jít o ochranu přírody a krajiny ...“.

45. Oproti tomu je třeba považovat za důvodné námitky obviněné D. D. obsahově shrnuté výše pod písm. b) až d) v bodě 42., neboť v daném směru dovolatelka opodstatněně odkazuje na ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též jen ve zkratce „Listina“), podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích zákonem stanovených, a to způsobem, který stanoví zákon. Správní řád je i podle ČIŽP základním procesním předpisem pro její kontrolní činnost, přičemž podle § 2 odst. 1 správního řádu postupuje správní orgán v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, přičemž podle § 2 odst. 3 správního řádu šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

46. Soudy obou stupňů při skutkovém zjištění, že pracovníci ČIŽP vstoupili do areálu střelnice provozované Českomoravskou mysliveckou jednotou – Okresním mysliveckým spolkem T., kde podle nich zahájili místní šetření vedené pro podezření z nepovoleného nakládání s odpady, se sice vyjádřily k některým z výše uvedených námitek, avšak nikoli z toho podstatného hlediska, které by jednoznačně a transparentně deklarovalo, že tu vykonávali pravomoc, která jim přísluší, a to způsobem odpovídajícím zákonu.

47. V uvedeném směru se sluší připomenout, že podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb. jsou kontrolní pracovníci povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly. Oprávnění pracovníků provádějících kontrolu ke vstupu na pozemky upravuje ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. tak, že pracovníci všech orgánů ochrany přírody, kteří se při výkonu své pracovní činnosti prokáží služebním průkazem, mají právo vstupovat v nezbytných případech na cizí pozemky při plnění úkolů vyplývajících z tohoto zákona a dalších předpisů na úseku ochrany přírody a krajiny. Mohou přitom provádět potřebná měření, sledování, dokumentaci a požadovat informace nezbytné ke zjištění stavu přírodního prostředí. Při výkonu této činnosti jsou pracovníci orgánu ochrany přírody povinni co nejvíce šetřit vstupem dotčené pozemky, jakož i všechna práva vlastníka.

48. K důkazu ohledáním, za které by vzhledem k dosud učiněnému závěru soudů o provádění místního šetření poškozenými bylo třeba pokládat činnost, při níž byli napadeni, lze uvést, že ustanovení § 54 odst. 1 správního řádu stanoví, že vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, postupuje se podle § 138 správního řádu (zajištění důkazu).

49. Nedostatek rozsudku soudu prvního stupně, který nenapravil k odvolání obviněných ani odvolací soud, je v tom, že skutkové vyjádření obsažené v jeho výrokové části nevymezuje podmínky, za kterých poškození „v rámci kontrolní činnosti ČIŽP vedené pro podezření z nepovoleného ukládání odpadů“ přistoupili k vykonání „místního šetření“. Takové zjištění není obsaženo ani v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Neexistenci skutkového zjištění týkajícího se označení právního předpisu, podle něhož poškození postupovali (tedy ustanovení, na jehož podkladě realizovali svá oprávnění, tj. vykonávali jim svěřenou pravomoc), je třeba vnímat jako závažný nedostatek rozsudku, neboť jasné vymezení těchto skutečností je podmínkou toho, aby bylo možno učinit pozitivní závěr, že v posuzované věci byly splněny podmínky ochrany úřední osoby stanovené v § 127 odst. 2 tr. zákoníku.

50. Soud prvního stupně, aniž by alespoň vymezil příslušný zákon, vyšel při svém závěru o trestní odpovědnosti obviněných (zde patrně při dovození vědomostní složky zavinění) z toho, že v momentě, kdy došlo ke spáchání trestných činů, bylo obviněným známo, že poškození jsou úředními osobami provádějícími výkon své úřední pravomoci. Ve vztahu ke znaku objektivní stránky trestného činu (užití násilí vůči úřední osobě) tak však soud učinil, aniž by tento svůj závěr podpořil odkazem na příslušná ustanovení, na jejichž základě poškození vykonávali svou činnost, či zdůvodnil, proč byli poškození podle jeho zjištění úředními osobami (chybějící odkaz na ustanovení § 127 tr. zákoníku). Odvolací soud napravit nedostatky rozsudku soudu prvního stupně jen částečně, když sice na jedné straně uvedl, za jakých podmínek je příslušná osoba úřední osobou a kam je třeba ve struktuře správních orgánů včlenit ČIŽP, avšak na druhé straně výslovně neoznačil konkrétní alternativu podle § 127 odst. 1 tr. zákoníku, pod kterou zařadil poškozené jako pracovníky ČIŽP, zejména rovněž nevyložil, na základě jakého právního předpisu poškození postupovali, a v tomto směru nedoplnil nedostatečný popis skutku vlastními zjištěními. Pro závěr o spáchání činu kvalifikovaného jako trestný čin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku je popis skutku nedostatečný, neboť náležitě nevyjadřuje to, co vyžaduje ustanovení § 127 odst. 2 tr. zákoníku. V důsledku toho je nezbytné považovat hmotně právní posouzení skutku za vadné, neboť popsany skutek nelze

subsumovat pod zmíněnou právní kvalifikaci.

51. Protože Nejvyšší soud shledal důvodnou námitku obviněné D. D. o vadě rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení skutku ve vztahu k právní kvalifikaci podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, zrušil k jejímu dovolání podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. jak usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 4 To 23/2015, tak i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. 2 T 92/2013, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal věc soudu prvního stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, a udělil mu k tomu potřebné pokyny.